

Finantsministeren: Da der er fremkommet Detailbemærkninger, saa maa det maaffæe ogsaa tillades mig strax at bemærke derimod, at, hvad Postgarden i Lübeck angaaer, da har dette Kjøb sin Oprindelse fra det som er passeret i 1847 i Anledning af Jernbaneanlægget, og dengang man kjøbte den, var man i den Nødvendighed, fordi det ikke var muligt at faae nogen passende Bygning tilleete. Man skal nemlig til et saadant Etablissement ikke blot have en Bygning, men ogsaa en Bygning, som ligger paa et passende Sted, og den Handel, der er gjort, var ikke blot dengang antaget at være særdeles gunstig, men det har ogsaa senere vist sig, at den er det. Med Hensyn til det Spørgsmaal, som der sidst blev fremsført, hvorvidt det kan være rigtigt at give udover, hvad der contractmæssig er fastsat, et Tilskud til Postvæsenets Befordringscontracter under nærværende Omstændigheder, saa har jeg allerede ved Sagens Forelæggelse yttret, at jeg selv derom nærede nogen Tvivl, men at det var et Princip, som hidtil var fulgt af Postvæsenet, og hvorved Postvæsenet, grundet paa den Erfaring, som det derom havde, erklærede sig saa tilfredsstillt, at det grumme nødig vil opgibe det, og i ethvert Tilfælde ikke vilde paatage sig Ansvar for at tilraade at forandre dette Forhold. Skulde nu Rigsdagen negte de fornødne Udgifter dertil, saa vil Postvæsenet være nødt til at lade være at betrage den Vej; men saa vil Postvæsenets Administration tillige være angertløs, om den stricte Befølgelse af de indgaaede Contracter for Fremtiden, saaledes som Erfaringen har vist, maatte bewirke en Forbyrdelse af disse Præstationer. Om Spørgsmaalet kan der imidlertid være meget forskellige Meninger, og, naar Sagen kommer under nærmere Drøftelse, saa vil det jo vise sig, hvilket Resultat man her anseer for det tilrådeligste.

Gomar: Ja, jeg kan rigtignok ikke være enig med den høitærede Finantsminister i, at det Tillæg, som er tiltænkt Underofficersclasserne under Dyrtiden, skulde kunne ansees for tilstrækkelig, ja, muligviis „endogsaa for at være for meget“. Jeg anseer det for at være meget for lidet, og jeg kan ikke andet

end komme tilbage til, hvad jeg først udtalte, da jeg forrige Gang havde Ordet, nemlig at Tillægget burde dog nogenlunde staae i et passende Forhold til det Dyrtidstillæg, man vil give andre Embedsmænd, og dette bliver kun efter de 6 $\frac{1}{2}$ p. om Dagen for en gift Underofficer 24 Rbd. 32 p. for hele Aaret. (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!) Lad det nu end være sandt, og det er det, at en af de Artikler, hvorpaa Prisen under nærværende Tid er meget høi, nemlig Brødet, bliver leveret de Vedkommende in natura, saa maa de dog ligesaa godt som alle Andre kjøbe Smør, Kjød, Meel og Gryn, kort sagt, enhver anden Artikel, som de skal bruge. Naturalforpleiningen for den første Deel af Tropperne, — og jeg har særlig Underofficererne for Die — indskrænker sig jo ene til at de faae leveret Brød, og at de med det foreslaaede Tillæg skulde kunne afholde Differencen mellem Priserne paa Livsfornödenheder, saaledes som de ere nu og saaledes som de ere, naar de staae i almindelig Priis, det troer jeg ikke. Jeg vil saaledes henstille til det høitærede Thing, at det maatte blive taget under nærmere Overveelse, om man ikke kan give disse Folk et noget større Tillæg, om det endogsaa kun bliver et Dyrtidstillæg, som indskrænker sig til den halve Tid, saaledes at man fastsætter, at det ikke skal udbetales for hele næste Finantsaar, men udbetales f. Ex. for den halve Deel af dette Finantsaar, hvorefter man da senere kunde undersøge, hvorledes Priserne til den Tid være, og derefter bestemme, om det var passende at give dem det samme, eller mindre, eller maaffæe slet intet Tillæg.

Tscherning: Jeg troer, at jeg kan støtte mig paa en lang Række af Bestræbelser og tildeels ikke frugtesløse Bestræbelser, naar jeg siger, at jeg under Underofficersclassen det vel saa godt som Nogen, og derfor kan jeg saa meget bedre tage denne Sag under Overveelse, som nu foreligger. Det ærede Medlem, som nu talte, har bragt to Momenter ind i Sagen, om jeg veed ret; thi jeg var ikke strax tilstede eller rettere, jeg kom først i dette Dieblif. Det ene er, at vi skulde tage Hensyn til Hærens betydelige Øjerner i det Dieblif vi beslutte over det Til-